

Aytül Akal

SÜPER GAZETECİLER-3
LIKÖRLÜ ÇİKOLATA

tudem

Aytül Akal

SÜPER
GAZETECİLER-3
LİKÖRLÜ ÇİKOLATA

SÜPER GAZETECİLER-3 LİKÖRLÜ ÇİKOLATA

© 2011, Tudem Eğitim Hizmetleri San. Tic. AŞ
1476/1 Sok. No:10/51 Alsancak-Konak/İZMİR

YAZAR: Aytül Akal
EDİTÖR: Burhan Düzçay
DÜZELTİ: Özge İpek Esen
KAPAK RESMİ: Zeynep Özatalay
KAPAK TASARIMI: Burak Tuna
GRAFİK UYGULAMA: Nayime Serbest

BASKI VE CİLT: Ertem Basım Yayın Dağıtım San. Tic. Ltd. Şti.
Başkent Organize San. Bölgesi 22 Cad. No:6 Malıköy, Temelli, Ankara
Tel: 0 312 284 18 14

Birinci Baskı: Kasım 2007
Yirmi Üçüncü Baskı: Eylül 2021 (3000 adet)
(İlk yirmi iki baskı toplam 64.000 adet)

ISBN: 978-605-285-608-6
Yayınevi sertifika no: 45041
Matbaa sertifika no: 48083

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin önceden yazılı izni olmaksızın tekrar üretilemez, bir erişim sisteminde tutulamaz, herhangi bir biçimde elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt ya da diğer yollarla iletilemez.

Aytül Akal

SÜPER
GAZETECİLER-3
LİKÖRLÜ ÇİKOLATA

© tudem

Bölümler

- Selin'in Armağanı ... 9
- Karışık İşler ... 14
- Siyahlı Kız ... 17
- Selin Güzel mi? ... 20
- Meraklı Yener Araştırıyor ... 23
- Doğum Günü Sürprizi ... 26
- Tek Doğum Günü, İki Pasta ... 30
- Şaşırtıcı Haberler ... 32
- Karışık Düşünceler ... 36
- Kim Daha Güzel? ... 39
- Yetenek Avcısı ... 42
- Süper Gazete Harekete Geçiyor ... 47
- Sorular Sorular Sorular ... 51
- Yalan Üstüne Yalan ... 53
- Yarım Kalan Röportaj ... 56
- Babalık Testi ... 60
- Dosyada Neler Var? ... 63
- Elif'in Gizemi ... 66
- Pes Etme Sınırında ... 72
- Elif Nereye Gidiyor? ... 75
- Elif Başaracak mı? ... 78
- Yeni Komşular ... 81
- Kurutma Makinesi ... 86
- Almanya'ya Posta ... 91
- Dosya Nerede? ... 94
- Cumartesi Çekimleri ... 97
- Hastaneden Haber Var ... 101

Elif Zor Durumda ...	105
Arif'e Neler Oluyor? ...	109
İyi Komşular ...	115
Yeni Haberler, Yeni Sonuçlar ...	120
Pazar Sürprizi ...	125
Kek Tabağı ...	128
Gazete Haberi ...	131
Komşuculuk Oyunu ...	135
Pazar Gezmesi ...	139
Ah Arif Ah! ...	143
Kayıp Adres ...	147
Evren'le Yener Evde Yok! ...	151
Almanya'daki Hastane ...	156
İletiler Arka Arkaya ...	160
Elif Korku İçinde ...	163
Bilinmeyenler Ortaya Dökülüyor ...	166
Kirli Bardaklar ...	171
Bağlantı Kopuyor ...	175
Son İş Günü ...	179
Manzaralı Oda ...	184
Elif Uyukluyor ...	187
Girmek de Zor, Çıkmak da ...	191
Mide Bulantısı ...	194
Yol Hazırlığı ...	199
Yola Çıkılıyor ...	202
Cep Telefonu ...	205
Likörlü Çikolata ...	209

Evren

Arkadaşı Yener'in parlak fikirlerini uygulamaya geçirmekte usta. Bilgisayarı iyi kullanıyor, fotoğraf çekmeyi seviyor ve sihirbazlık numaraları yapmaya bayılıyor. Yan yana geldiklerinde hemen kızardığından, Elif'e karşı olan duygularını anlamakta zorlanıyor. Bu nedenle Yener'in alaylarına katlanmak zorunda kalıyor. Babası doktor, annesi ev kadını. Ergenlik çağına girip girmediği konusunda epeydir annesinin takibinde.

Selin

Yazmaya ve resim yapmaya meraklı. İleride güzel sanatlarla ilgili bir meslek edinmeyi hayal ediyor. Gazeteci, dekoratör ya da tasarımcı olmak da istediği meslekler arasında. Süper Gazete için çalışarak, gazetecilik konusunda deneyimlerini artırmayı, böylece ileride ne yapacağına dair daha kolay karar verebileceğini düşünüyor. Yardımsever, çalışkan bir kız. Kitap okuyor, kendini sürekli geliştiriyor. Babası iş adamı, annesi öğretmen.

Yener

Anne babası yıllar önce ayrılmış. Banka müdürü olan annesiyle yaşıyor. Arkadaşları arasında ilginç fikirleri ve esprileri ile tanınıyor. Bilgisayarı iyi kullanıyor ve grafik işleri yapmayı seviyor; bu nedenle Süper Gazete'nin düzenlemesini o yapıyor. Annesi ile aralarında güven dolu bir ilişkileri var. Süper Gazete fikri ondan mı çıktı, yoksa Evren'den mi hatırlamasalar da ileride gazeteci olmak düşüncesi iki arkadaşın da aklından geçiyor.

Elif

Meraklı, sorgulamayı seven, araştırmacı bir kız. Güvenilir bir arkadaş. Evdeki sorunlarını okul hayatına yansıtılmaya dikkat ediyor. Ünlülerin adreslerini biriktirmeyi seviyor. Annesi apartman görevlisi, babası belediyede çaycı. Bu nedenle herkesten daha çok çalışarak dilediği üniversiteye kendi çabasıyla girebilmeyi hedefliyor. Kafasına koyduğunu başarabileceğinden emin. Kardeşi Arif'le zaman zaman çekişiyor.

Selin'in Armağanı

“Eşinin ne düşüneceği senin sorunun.”

“Ama... onun kalbini kırmak istemem.”

“Ya benim kalbim? Benim duygularım yok mu?”

“Bilmiyordum ki... Hiç aklıma gelmemişti...”

“Ne yani, şimdi de bilmezden mi geleceksin? Benim için ne kadar üzücü biliyor musun? Yıllarca böyle yaşamak...”

“Öyle demek istemedim. Yani... çok zor...”

“Zor da olsa gerçekler böyle. Tabii ki ailen şaşıracak...”

“Keşke duymaları gerekmeseydi...”

“Ama duymaları gerek. Bunca yıl geçti, artık saklanmak istemiyorum. Sen mi söylersin, ben mi söyleyeyim?”

“Hayatları altüst olacak...”

“Ya benim hayatım? Yıllardır altüst değil mi?”

Selin, babasının oda kapısında donakaldı.

Televizyon çekimi falan mı vardı? Babası dizide oynayacağını neden onlara söylememişti ki? Hem babasını tanıdığı kadarıyla, oyunculuk hiç de ona uygun bir meslek değildi. Oysa Selin'in kapı ardından duyduğu seslere bakılacak olursa, Oktay Bey bayağı usta bir oyunculuk sergiliyordu.

Selin, ne yapacağını bilmez bir hâlde, bir süre kapı önünde kalakaldı. Okul çıkışı babasının iş yerine uğrama fikri, son derste aklına gelmişti. O gün babasının doğum günüydü ve Selin ona

aldığı dijital çerçeveyi bürosundaki masasına yerleştirdiğini gözleriyle görmek istiyordu. Kitaplığa da koysa olurdu, ama mutlaka göz önünde bir yerde olmalıydı.

Çok özel bir çerçeydi ve neredeyse son bir yıldır cep telefonu almak için biriktirdiği tüm parayı bu armağana yatırmıştı. Kısa bir süre önce katıldığı Süper Gazete'nin heyecanlı serüvenlerinin birinde, ödül olarak ona cep telefonu vermişlerdi. O da biriktirdiklerini buna harcamıştı işte. Değerdi ama. 'Sihirli bir çerçeve bu,' demişti satıcı delikanlı. Elbette inanmamıştı sihirli olduğuna. Yalnızca ilerleyen teknolojinin bir ürünüydü, ama inanmış gibi delikanlıya tatlı tatlı gülümsemişti. Yeşil gözlü, uzun boylu, yakışıklı bir çocuktü. Bakışları aklına geldiğinde, Selin'in içi ürperdi. Bu sihir değil de neydi?

Aslında böyle pahalı bir şeyi okula götürmemeliydi, ama arkadaşlarına göstermezse çatlardı doğrusu. Elif çerçeveyi görünce gözlerine inanmamış, Evren ve Yener ise ağızları bir karış açık, bakakalmışlardı. Gökhan her zamanki ukalalığıyla, "Ohoooo, bu çerçeveden bizim evde çok. Siz şimdi mi keşfettiniz küçük hanım?" diyerek Selin'in sevincini bastırmaya çalışmıştı.

Selin, çerçevenin özelliklerini arkadaşlarına en ince ayrıntısına kadar ballandıra ballandıra anlatmıştı. Gerçi ballandırmaya da gerek yoktu, gerçekleri sıralamıştı yalnızca. LCD ekranda ister film oynat, ister fotoğraf koy, ister farklı efektlerde ve zamanlarda slayt gösterisi ayarla...

Kerem hemen atılmıştı: "Eh yani, bütün sevgililerimin resmini aynı anda arka arkaya gösterebilecek bir çerçeve desene; valla tam bana göre!"

Gökhan kahkahalarla gülmüştü. Gerçi Kerem'in sözlerini duyan herkes gülmüştü, ama Gökhan iyice acımasızdı: "Sen önce bir tanesini bul da, sonra havalan," demişti.

Çerçeve, her türlü teknolojik kullanıma uygundu. Bir yandan müzik çalabilir, bir yandan internetten indirilen resimleri yansıtabilirdi. A tabii, bunların hepsi uzaktan kumanda ile yönetilebilirdi. Müthiş bir yenilik!

“Bu çok yeni bir durum. Önce ailemi hazırlamalıyım...”

“Bence bu gerçeğe bir an önce alışsanız hepimiz için iyi olur. Kaç gündür otel odasında yapayalnız bekliyorum.”

“Biraz sabret.”

“Yıllardır sabrettim zaten. Benim de mutlu olmaya hakkım var. Yeterince acı çektim.”

“Evet anlıyorum.”

“Anlamak yeterli gelmiyor. Artık bir şeyler değişmeli. Buraya gelmek benim için kolay mıydı sanıyorsun?”

“Kolay olmadığını tahmin ediyorum.”

“İşte, dosya burada. Dilersen burada bırakayım, raporları tek tek incele...”

Selin, sahneyi böleceği kaygısıyla içeri girip girmemekte karsız beklerken, aniden kapı açıldı. Yirmili yaşlarında görünen bir kız, hızla kapıdan fırlayıp yanından geçti ve koridorda kayboldu.

‘Amma abartılı makyaj yapmış!’ diye geçirdi içinden. Spot ışıkları önündeki çekimlerde böyle ağır makyaj gerekiyor diye biliyordu, kendisi de bir kez bir dizide çok kısa bir rol almıştı; ama gözlerinin çevresini zombi gibi kapkara boyamasına da ne gerek vardı? Hele giysisi... Bu da televizyonda son zamanlarda pek moda olan vampir dizilerinden biriydi herhâlde. Simsiyah saçlar, siyah giysiler... Gerçekten inandırıcı bir karakterdi; rolüne uymuştu. Öyle ki, kız odadan telaşla çıkıp Selin’in yanından geçerken bir an gözleri birbirine kilitlenmiş, kızın güçlü bakışlarından

yansıyan kendinden emin hava, Selin'in içinde korkuyla karışık bir gerginlik yaratmıştı.

Selin babasının odasına girdiğinde, gözleri hemen kamera ve spotları aradı; yoktu. Yönetmen ya da kameramana benzer birileri de yoktu! Babası odada yalnızdı.

“Baba!”

Oktay Bey kapıda dikilen kızına bir süre boş boş baktı. Selin, az önce içine kıvılcım gibi düşen gerilimin daha da yayılarak neredeyse her yanını uyuşturmakta olduğunu hissetti. Gerginliğini zaman yitirmeden bastırmak için yüksek sesle tekrar seslendi.

“Baba ben geldim, Selin!”

Oktay Bey'in uyurgezer bedenine birden kan hücum etti sanki, abartılı bir refleksle yerinden fırlayıp Selin'i kucakladı.

“Hoş geldin canım. Geleceğini söylememiştin.”

“Sürpriz yapmak istedim. Hazır armağanın da yanımdayken, doğruca buraya gelip doğum gününü kutlayayım dedim.”

Ambalajı defalarca açılıp kutusundan kim bilir kaç kez çıkarılan çerçeveyi, yıpranmış paketinde babasına uzattı.

“Doğum günün kutlu olsun babacığım.”

Babasının, armağanını beğeni dolu bir yüz ifadesiyle açmasını sabırsızlıkla bekledi. Bugün ne kadar da yavaştı babası; armağan paketi mi açıyor, bomba imha etmek için dikkat mi harcıyor, uzaktan bakan biri neredeyse ayırımına bile varamazdı. Dayanamayıp paketi babasının elinden kaptı ve parçalarcasına açarak çerçeveyi ortaya çıkardı; özelliklerini ardı ardına sıralamaya başladı.

“Çok güzel, çok beğendim. Teşekkür ederim kızım.”

Selin'in babasından beklediği tepki bu değildi. Belki de aldığı armağanın ne olduğunu tam olarak anlamamıştı. Sesinde ne heyecan ne de coşku vardı.

Kumandanın yeşil düğmesine bastı. Birkaç gün önce evde gizlice çektiği kısa bir film vardı bellek kartında. Çerçeve ardı sıra akan görüntülerde annesi ile babası gülüşüp şakalaşıyor, yaramaz kardeşi hoplayıp zıplayarak objektifin görüş alanını kapatmaya çalışıyordu. Sihir denen bir şey varsa eğer, işte buydu!

Filmin, babasının keyfini yerine getireceğini düşünmüştü, ama tam tersi oldu. Oktay Bey gözlerini çerçeveye dikip görüntüleri bir süre kıpırtısız izledi, ardından olduğu yerde, koltuğuna çöktü. Kızının orada olduğunu unutmuş gibiydi.

Selin gözyaşlarını tutmaya çalışarak düş kırıklığı içinde odadan çıkarken de gittiğinin farkına varmadı.

Karışık İşler

Selin eve ulaştığında, sırtında okul çantası değil de kocaman bir kaya parçası taşımış kadar yorgundu. Babasının iş yerinde olanlara bir türlü anlam veremiyordu.

Babası ile konuşan garip kız kimdi? Ortada bir dizi çekimi de olmadığına göre... Babasının sözleri geldi aklına... “Onun kalbini kırmak istemem,” demişti annesi için. Annesi neden kırılacaktı? Herhâlde konu, annesinin çok istediği telkâri bilezik ya da yeni bir modelle değişmesi gereken fırın değildi. Başka şeyler...

Selin’in aklında, sürekli uzaklaştırmaya çalıştığı bir soru vardı. Yok, hayır olamazdı... Olası değil... Yine de aklı dönüp dolaşip aynı soruya geliyordu:

O kız... babasının sevgilisi miydi yoksa?

Filmlerde bu tür olaylar çok sık çıkıyordu karşısına. Hoş, gerçek hayatta da böyle şeylerin olduğunu duymuştu. Daha geçenlerde annesi bir arkadaşından söz ediyordu. Kadın, kocasının genç bir kızla ilişkisini öğrenmişti. Elbette ardından boşanmalar, eşyaları paylaşmalar, ayrı eve geçmeler, çocukların kimde kalacağı tartışmaları falan...

Selin sıkıntıyla mutfağa girdi. Annesi, haftada üç gün temizliğe gelen Hacer Teyze’nin akşam yemeğini de hazırlamasına neden izin vermez bir türlü anlayamıyordu. Yemeğini ille kendi elleriyle

hazırlamak istediğini söyler, bir yandan da yorgunluktan yakınırdı...

Akşam için makarna haşlayıp üzerine domatesli bir sos yapsa da, annesi okuldan döndüğünde, ona hoş bir sürpriz olsa...

Bunu yapmak neden daha önce aklına gelmemişti ki? Nasılsa annesi her akşam yorgun gelirdi okuldan. Öğrencilerle uğraşmak kolay mıydı? ‘İyi ki bizim okulda değil. Ya bir de bizim sınıfa girseydi?’ diye düşündü. Annesi öğretmen olan bir sınıf arkadaşı vardı; bunun kendisi için ne kadar zor olacağını, onun durumundan biliyordu.

‘Onun kalbini kırmak istemem.’

‘Onun kalbini kırmak istemem.’

‘Onun kalbini kırmak...’

‘Onun kalbini...’

‘... kalbi...’

Sözcükler beyninde dolanıp duruyordu. Annesini kırmak istemeyen, babası idi. Neden şimdi onun makarna yapması gerekiyordu?

En iyisi, atıştıracak bir şeyler var mı diye dolaba göz atmaktı.

Selin dolabı açtı, raflara şöyle bir göz attı. Kapağı kapatırken, içeridekilere ait hiçbir şey hatırlamadığını fark etti. Kapağı tekrar açtı, dikkatle baktı. Dolabı kapattı. Aklında yine bir şey yoktu.

“Telefon etmeliyim...”

Aklındakini bu kez de yitirmemek için, rehberinde hızlı arama kayıtlı tuşlardan birine aceleyle bastı.

“Alo?”

“Alo, Selin sen misin?”

“Alo? Kimsin?”

“Kızım, sen aramadın mı beni? Ben Yener ya!”

“Ha, Yener... Merhaba.”

“Evet?”

“Ne?”

“Sen aradın ya beni. Niye aradın?”

“Bilmem.”

“Allah allaaah, sen iyi misin kızım?”

“Bilmiyorum.”

Yener, Selin’in hıçkırıldığını duydu.

“Bir şey mi var Selin? Söyle Allah aşkına, delirtme insanı.”

Selin’in hıçkırıkları arttı.

“Annene haber vermemi ister misin? Ya da babana ulaşayım?
Söyle ne oldu, kötü bir şey yok ya?”

“Yok, kötü bir şey yok... Belki de var... bilmiyorum Yener.”

“Sus ya, ağlama. Düzelir her şey. Bana anlatmak ister misin?
Yoksa kızlarla ilgili bir şey mi?”

“Saçmalama!”

Selin elindeki telefonun çaldığını duydu. Nasıl olur, Yener ile konuşurken aynı anda telefonu nasıl çalardı?

“Alooo Selin? Duymuyor musun kızım? Kapı çalıyor. Açsana.”

Selin birden silkindi. Israrla çalan, cep telefonu değil; sokak kapısıydı.

“Tamam Yener açıyorum, sen hatta bekle biraz.”

Cep telefonu kulağında, kapıya doğru yürüdü. Gözetleme deliğinden bakmak aklına geldiye de, o saatte olsa olsa kardeşinin okul servisi gelmiştir diye düşündü. Servis mahalle mahalle dolaşıp çocukları eve bıraktığından, Selinlere gelene kadar epey geç olurdu. Bugünkü gelişi erken bile sayılabilirdi. Aceleyle kapıyı açtı.

Karşısında, abartılı makyajıyla, siyah giysili bir kız vardı.

Siyahlı Kız

“Hey, selam! Sen Selin olmalısın. Büroda karşılaşmıştık, ama o sırada senin Selin olduğunu bilmiyordum.”

Kardeşini beklerken, karşısında babasının iş yerinde gördüğü garip kızı bulunca aniden yükselen heyecanı ağzından fışkırıp yerlere saçılacak sandı.

“Kim... kimsiniz siz?”

“Aaaa, öyle sizli bizli konuşmayalım. Biz çok yakınınız aslında Selin, çok yakın... Haa, yaşça demiyorum tabii.”

Selin sıcaktan pilleri erimiş bir robot gibi ne yanıt vereceğini, ne yapacağını bilmez bir hâlde, bir eli kapının kolunda, öteki eli cep telefonunda, gözleri siyahlı kızın gözlerine kilitlenmiş, şaşkın şaşkın baktı.

“Alo... Alo?”

Yener’in cep telefonundan avaz avaz bağırın sesi neredeyse Selin’in kulak zarını patlatacaktı.

“Efendim Yener?”

“Asıl sana ‘Efendim!’ Neler oluyor orada?”

“Bilmiyorum.”

“Kapatmamı ister misin?”

“Bekle biraz.”

Yener’in hatta olduğunu bilmek, Selin’e güç vermişti. Kaba bir sesle kızı tersledi:

“Sizinle hiçbir şekilde bir yakınlığım olmadığından eminim.”

“Aaaa, ama buna önyargı derler. Bilmediğin konularda o kadar kesin konuşma küçük kız.”

Selin’i tepeden tırnağa iyice süzdü. Bir şey söyleyecek gibi bir an ağzını açtı, ama sonra vazgeçti. Sırtını dönüp hoşça kal demeden gitmeye hazırlanmıştı ki Selin dayanamadı, arkasından seslendi:

“Bir daha da bizi rahatsız etmeyin.”

Siyahlı kız, Selin’e şaşkınlıkla baktı.

“Nasıl yani? Rahatsız mı ediyorum? Yalnızca konuşuyoruz burada. Hem daha ailenin tamamıyla tanışmadım bile.”

“Sizi tanımak istemiyoruz. Gidin buradan.”

“O kadar önyargılı olma demiştim ama.”

“Önyargı değil benimki, sadece gözlem...”

Siyahlı kız, Selin’i tekrar tepeden tırnağa süzdü.

“Benim de bir gözlemim var ama seninki gibi olumsuz değil... Çok güzelsin, biliyor musun...”

“Aloooo, Selin. Hâlâ bekliyor muyum? Kiminle konuşuyorsun ki? Bak kontörlerin gidiyor. Kapatıp sonra tekrar ara istersen.”

“Tamam, kapatalım.”

Selin telefonunu kapatıp cebine yerleştirirken siyahlı kız, Selin’i alıcı gözle incelemeyi sürdürdü. Sonunda baklayı çıkardı ağzından:

“Mankenliğe başlamak için ideal ölçülerdesin...”

“Daha on dört yaşındayım... on üç... Tamam, on üç buçuk.”

“Bu işlere o yaşta başlanıyor kızım. Yirmisini geçip de yağlandığında, zaten sana iş veren olmaz.”

Uzanıp Selin’in boştaki elini tuttu. Selin telaşlandı.

“Ne yapıyorsunuz?”

“Korkma canım, sadece bakıyorum. ‘Gözlem’ işte...”

Elini dans ettirir gibi başının çevresinde döndürerek Selin'e kendi çevresinde bir tur attırdı. Selin bu beklenmedik harekete uyum sağlamaktan kendini alıkoyamadı.

"Hmmm, her şey yerli yerinde. Dedim sana, manken olabilecek özelliklere sahipsin. Ne dersin?"

"Ne, 'Ne dersin?'"

"İster misin?"

"Neyi ister miyim?"

Siyahlı kız beğeniyle gülümsedi.

"Offff işte, harika ya. Bu meslekte zekâ falan da gerekmiyor. Tam sana göre."

"Ne demek istiyorsunuz?"

Selin anlamıştı ama o kadar kızgındı ki anladığını belli etmemekte direniyordu.

"Bak kardeşim, istersen seni manken yaparım, çok para kazanırsın, hepsi bu. Sen düşün. Ben yine geleceğim nasılsa."

Dönüp gitti.

Ayül Akal

Büyüyünce yazar ya da şair olmak, Akal'ın çocukluk düşüydü. 1974'te başlayan yazın serüvenini, 200'e yakın şiir, öykü, masal, anı, tiyatro oyunu ve roman türünde eserle sürdürdü. Çocukların kişilik gelişimi ve kendilerini tanımaları konusunda çalışmalar yaptı.

Kitapları Almanca, İngilizce, İspanyolca, Farsça, Azerice, Bulgarca, Macarca ve Arapçaya çevrilerek yurt dışında yayımlandı.

Yazarın ayrıca okul öncesine yönelik geniş koleksiyonu Uçanbalık Yayınlarında yer almaktadır.

Yazarla ilgili bilgi için: www.aytulakal.com

Kitaplarıyla ilgili bilgi için: www.aykita.com

Tudem Yayınlarından çıkan kitapları:

Öykü:

Babamın Sihirli Küresi, Benim Babam Sihirbaz
Babam Duymasın, Annem Neden Çıldırdı?
Kızım Nerdesin?, Kızım, Ben Çocukken
Oğlum Nerdesin?, Oğlum, Ben Çocukken

Roman:

Süper Gazeteciler-1
Süper Gazeteciler-2 Parktaki Esrar
Süper Gazeteciler-3 Likörlü Çikolata
Süper Gazeteciler-4 Belalı Davetiye
Süper Gazeteciler-5 Son Baskı
Kayıp Kitaplıktaki İskelet 1 (Mavisel Yener ile)
Kayıp Kitaplıktaki İskelet 2-Yaşayan Ölümler (Mavisel Yener ile)
Kayıp Kitaplıktaki İskelet 3-Fare Sarayı (Mavisel Yener ile)
Kırmızı Arabanın Hayaleti
Süper Çocuklar-1 Renk Delisi
Süper Çocuklar-2 Ses Delisi
Süper Çocuklar-3 Koku Delisi
Süper Çocuklar-4 Süs Delisi

Aytül Akal

SÜPER GAZETECİLER-3

LİKÖRLÜ ÇİKOLATA

Süper Gazeteciler serisi yedinci sınıfa giden dört arkadaşın kendi çabalarıyla hazırlayıp dağıttıkları Süper Gazete için haber toplarken karıştıkları heyecan dolu serüvenleri anlatıyor; arkadaşlıklarını, okul ve aile ilişkilerini genç okurlarıyla içtenlikle paylaşıyor.

10-14 yaşın ilköğretilere girişte karşılaştıkları sorunların da yansıtıldığı roman, sürükleyici dili ve heyecanlı öyküsüyle, okurlarını daha ilk sayfalardan serüvene katıyor.

Selin, Evren, Elif ve Yener, çok tehlikeli bir macerada, kimi soruların yanıtlarını ararken, kendilerini korkunç bir çeteye karşı karşıya bulur. Üstelik işin içinde bu kez küçük kardeş Arif de vardır!

tudem.com

facebook twitter instagram linkedin tudemyayingrubu

ISBN: 978-605-285-608-6

9 786052 856086